

Συλλογικό κείμενο*

Ο Χώρος Αλληλεγγύης και Δράσης «Υπόστεγο» δημιουργήθηκε πριν τρία περίπου χρόνια από κόσμο που συναντήθηκε στις τοπικές και κεντρικές κινηματικές διαδικασίες ενάντια στα μνημόνια και τις συνέπειές τους. Δημιουργήθηκε από τα κάτω, από αγωνιστές και αγωνίστριες που αντιλήφθηκαν ότι, στα δύσκολα χρόνια που έρχονταν θα χρειαζόταν ένας χώρος στον οποίο θα συγκεντρώνεται ο κόσμος της γειτονιάς που θέλει να σταθεί ενάντια στους πλειστηριασμούς και τις κατασχέσεις, ενάντια στα χαράτσια και τη φοροληστία που μας επέβαλαν προκειμένου να πληρωθούν έγκαιρα τα χρωστούμενα σε ΕΚΤ-ΔΝΤ και τραπεζίτες, ενάντια στις διακοπές παροχής ρεύματος και νερού. Ένας χώρος στον οποίο θα μαζεύεται κόσμος που θέλει να σταθεί δίπλα στους εργατικούς αγώνες και τις εργατικές διεκδικήσεις που θα προέκυπταν στην περιοχή μας. Ένα κέντρο αγώνα για τους άνεργους που αυξάνονται με ρυθμούς γεωμετρικής προόδου. Ένας χώρος που θα μπορούσε να σταθεί αλληλέγγυος σε πρόσφυγες/μετανάστες και σε όσους χρειάζονται βοήθεια, με όρους πραγματικής αλληλεγγύης. Ένα κέντρο αγώνα που θα ήταν ανάχωμα στην επέλαση της φασιστικής λαίλαπας στις γειτονιές μας. Ένας χώρος που θα προέβαλε ένα διαφορετικό πολιτισμό, μια διαφορετική κουλτούρα, από αυτή της εμπορευματοποίησης και του κέρδους. Μια νέα συλλογικότητα που όπως περιγράφει το ιδρυτικό τετρασέλιδο της η λειτουργία της «βασίζεται στην ισότιμη ανταλλαγή απόψεων και εμπειριών γι' αυτό και οι αποφάσεις συνδιαμορφώνονται από τη Συνέλευσή του. Σε αυτή συμμετέχουμε όλοι και όλες, χωρίς αποκλεισμούς και μέσα από αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες, αποφασίζουμε για τις κινήσεις μας,... Η διαφορετικότητα δε μας φοβίζει, αντίθετα έχουμε ανάγκη από νέες, πρωτότυπες ιδέες και προτάσεις.»

Στα τρία χρόνια λειτουργίας του το στέκι έχει ήδη πετύχει πολλά. Στάθηκε δίπλα σε εργατικούς αγώνες, όπως αυτός για την πληρωμή των απολυμένων από την ACS και από τα φροντιστήρια Ανέλιξη. Περιφρούρησε τις απεργίες του ΕΟΠΥΥ και των καθηγητών. Συναγωνιστές από το Υπόστεγο βρέθηκαν στις πύλες του ΕΚΠΑ για να περιφρουρήσουν την μεγαλύτερη σε διάρκεια απεργία στο Δημόσιο. Έδωσε τον αγώνα για τη μη ιδιωτικοποίηση του Ελληνικού και την επαναπρόσληψη δημοτικών υπαλλήλων που είχαν τεθεί σε αυτοδίκαιη αργία λόγω των αγώνων τους για να μείνει ελεύθερη η πρόσβαση στην παραλία του Ελληνικού. Μαζί με άλλες συλλογικότητες της περιοχής έδιωξαν τους φασίστες όποτε επιχείρησαν να εμφανιστούν στους δρόμους της γειτονιάς μας. Έκανε μια σειρά από εκδηλώσεις πολιτικού και πολιτιστικού περιεχομένου αλλά και μια σειρά άλλων δράσεων που θα ήθελαν πολλές σελίδες κειμένου για να συμπεριληφθούν όλες.

Ωστόσο, αυτή τη στιγμή μια αντίληψη μέσα στο χώρο του Υποστέγου που επιμένει σε αποκλεισμό της συμμετοχής συγκεκριμένων ατόμων, σε συνελεύσεις δύο τύπων, ενός που θα είναι μόνο διαχειριστικού χαρακτήρα και ενός άλλου που θα είναι κλειστές και θα κάνουν απολογισμό της τριετούς δράσης του χώρου, αλλά και ο αρνητισμός για συνύπαρξη διαφορετικών πολιτικών ρευμάτων, με επιθετικότητα και καχυποψία ενάντια σε απόψεις και θέσεις όσων ανήκουν σε κόμματα και το μπλοκάρισμα κάθε προσπάθειας συνδιαμόρφωσης κειμένων και πολιτικών δράσεων, αμφισβητεί στην πράξη τις θεμελιώδεις αρχές με τις οποίες στήθηκε και λειτούργησε το Υπόστεγο. Είναι επίσης έξω από τις αξίες κάθε αγωνιστικής συλλογικότητας η συστηματική λασπολογία και συκοφάντηση ως βασικό μέσο πολιτικής αντιπαράθεσης, το διαρκές μπούκοτάρισμα ιδεών και προτάσεων, καθώς και οι απειλές, το «στα τσακίδια», οι τραμπουκισμοί και προσωπικοί εξευτελισμοί.

Τρία χρόνια μετά την σκέψη πολλών από εμάς ότι υπάρχει η αναγκαιότητα να δημιουργηθεί ένας χώρος αλληλεγγύης και δράσης, κρίνουμε πως στη σημερινή συγκυρία η αναγκαιότητα αυτή είναι κατά πολύ μεγαλύτερη. Ζούμε στην εποχή που η φτώχεια και η εξαθλίωση δεν προετοιμάζονται απλά αλλά είναι κανόνας. Ζούμε στην εποχή που το περιθώριο δεν αποτελεί πραγματικότητα για ένα πολύ μικρό κομμάτι της κοινωνίας αλλά τείνει δυστυχώς να γίνει πλειοψηφικό αριθμητικά. Στις μέρες μας, οι όποιες ελευθερίες και τα όποια εναπομείναντα δικαιώματα καταπατούνται σε καθημερινή βάση στους χώρους δουλειάς ενώ οι ορδές των ανέργων έχουν σβήσει από τη μνήμη τους τη λέξη δικαίωμα. Είμαστε σε μία εποχή που ο φασισμός και ο ρατσισμός δεν είναι μέρος ταινίας αλλά δείχνει τα δόντια του καθημερινά ιδιαίτερα στο πλέον εξαθλιωμένο κομμάτι, αυτό των προσφύγων/μεταναστών. Σε αυτές τις μέρες δεν χρειάζεται απλά και αόριστα ένα στέκι αλλά υπάρχει η αναγκαιότητα για ένα τέτοιο...

... ένα στέκι που να αποζητά το άνοιγμα προς τη γειτονιά και την επαφή με καινούριο κόσμο και όχι να κλείνεται στα του οίκου του

... ένα στέκι που να προβάλλει μέσα από πολιτιστικές δράσεις έναν άλλο πολιτισμό δίνοντάς τους και πολιτικό πρόσημο και όχι να παραπέμπει σε λειτουργία εξωραϊστικού συλλόγου

... ένα στέκι που να αντιλαμβάνεται τις διαφορετικές πολιτικές προσεγγίσεις και να επιχειρεί τη σύνθεσή τους και όχι ένα χώρο φοβικό και πολιτικά αποκλεισμένο που να υιοθετεί λογικές τσουβαλιάσματος όλων των κομματικών φορέων

... ένα στέκι που να βγάζει πραγματικές δράσεις χωρίς να τις διυλίζει μέσα από τα φίλτρα της μικροπολιτικής και το κόμπλεξ του δήθεν καπελώματος

... ένα στέκι το οποίο να διακατέχεται από τον αμοιβαίο σεβασμό μεταξύ των μελών του και όχι την ανθρωποφαγία

... ένα στέκι που δεν θα βάζει στο ζύγι την αλληλεγγύη του σε αγωνιστές όταν δέχονται επιθέσεις από κράτος και φασίστες

... ένα στέκι που δεν θα ζητάει αγωνιστικά ένσημα αλλά μέσα από τη συλλογική λειτουργία θα παίρνει από τον καθένα ό,τι καλύτερο θέλει και μπορεί να δώσει

... ένα στέκι, τέλος, που όχι μόνο δεν θα φοβάται τις δομές του εργατικού, αντιπολεμικού και αντιφασιστικού κινήματος αλλά θα ενθαρρύνει την πολυδιάστατη δράση όσων συμμετέχουν σε αυτό.

Χωρίς να αρνούμαστε και δικές μας ευθύνες για άστοχες ενέργειες ή ανεπαρκή, μερικές φορές, παρουσία στο χώρο, θεωρούμε ότι το αρνητικό κλίμα που έχει δημιουργηθεί πλέον στο στέκι δεν αφήνει περιθώρια για μια δημιουργική προσπάθεια ανασυγκρότησης του χώρου από όλο το δυναμικό των ανθρώπων που συσπειρώθηκαν σε αυτό όλη την προηγούμενη περίοδο. Με καθόλου χαρά λοιπόν, εμείς που υπογράφουμε αυτό το κείμενο αποφασίσαμε την αποχώρησή μας από τον χώρο για το επόμενο χρονικό διάστημα. Κρίναμε σκόπιμο την παραπάνω απόφαση να την δηλώσουμε με το συλλογικό αυτό κείμενο δημόσια, αφενός γιατί είναι για εμάς συνειδητή πολιτική στάση και αφετέρου για να μην υπάρξουν ξανά κατηγορίες ότι «είμαστε τουρίστες» ή ότι «δεν ερχόμαστε γιατί έχουμε κάτι καλύτερο να κάνουμε»....

Με την ελπίδα ότι θα βρεθούμε στους δρόμους και ότι μέσα από τους κοινούς αγώνες θα καταφέρουμε να αμβλύνουμε τις διαφορές έτσι ώστε η περίοδος αυτή να αποτελέσει μια μικρή παρένθεση και να φτιάξουμε τελικά έναν χώρο που θα είναι πραγματικά χώρος αλληλεγγύης και δράσης και υπόστεγο για να στεγάσει τους αγώνες που χρειάζεται να δώσουμε.

Αβαγιάννη Λεμονιά
Βαλσάμη Ολυμπία

Βατούγιος Γιώργος
Γιάνναρου Κική
Καραδάκης Γιώργος
Κατσιάρης Γιάννης
Λεοντίτση Χριστίνα
Μαρκόπουλος Γιώργος
Ματίκας Σταύρος
Μορές Αντρέας
Παπαλεύκου Νανά
Προδρομίδα Ελένη
Ραυτοπούλου Μαρία
Ραυτόπουλος Σωκράτης
Τζωρτζακάκης Μιχάλης